

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 111/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť K. N., M., a E. Z., S., zastúpených advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/305/2007 z 27. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. N. a E. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2009 doručená sťažnosť K. N. a E. Z. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co/305/2007 z 27. novembra 2008 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľky prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedli, že krajský súd *„neprerokoval v oficiálnom rokovaní a dôkladne neprebral pádne argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie o merite veci relevantné a vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tieto argumenty“*.

V spojitosti s tým sťažovateľky bez bližšej konkretizácie poukazujú najmä na argumentáciu, ktorú uviedli vo svojom odvolaní (na stranách 2 až 6) proti rozsudku Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C/274/2003 z 30. marca 2007.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľky upriamujú pozornosť na to, že:

„1./ V podaní z 9.4.2006 sme si uplatňovali svoje práva apelujúc na § 4 a § 5, OZ a následne konkrétnou rozsiahlou korešpondenciou s Mestom S. od roku 1992 až do roku 2003, súdu prvého stupňa do spisu doložené a následne v podaní z 1.6.2006 poukazujúc na § 126 OZ upravujúc nárok vlastníckeho práva na súdnu ochranu.

KS-KE opovrhol citovanými ustanoveniami zák. o obecnom zriadení v odvolaní na str. -2- a -3- konkrétne §§ 2, 4, 7, 12, a 13. Žalovaný v 1/ rade previedol na žalovaných v 2/ a 3/ rade prístupovú cestu k súkromnému vlastníctvu žalobkýň, čím porušil zákonnú povinnosť chrániť verejný záujem pre verejné účely mesta.

2./ Z majetkovej podstaty vo vložke (...) pod 3. je uvedená p. č. (...) Cesta a roľa na záhumienok, kde na str. -3- pod 13 sa vkladá vlastnícke právo pre československý štát v správe Pol. odboru rady ONV v S. v celosti od 12. júla 1956 a slúžila ako cesta k záhumienkom.

3./ Z inkriminovanej p. č. (...) vznikli sporné parcely (...). Druh pozemku Zást. plochy a nádvoria s kódom (...) charakteristikou cesty a miestnej komunikácie v zmysle prílohy č. 2 k Vyhláške 647/2004 Z. z.“

Ďalej sa v sťažnosti uvádza, že „iba súd môže rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, ale na druhej strane musí o uplatnených návrhoch účastníka konania v odvolaní na vykonanie konkrétnych dôkazov rozhodnúť a - pokiaľ im nevyhoví - potom vo svojom rozhodnutí tiež musí uviesť, z akých dôvodov navrhnuté dôkazy nevykonal (§ 157 ods. 2 OSP v korelácii s § 211 OSP takéto odôvodnenie musí mať aj rozsudok odvolacieho súdu). Porušovateľ mal právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnáť so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a to takým spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania.

Z formulácie § 132 Občianskeho súdneho poriadku možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť.

Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľky tvrdia, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené ich základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a domáhajú sa, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že:

„1. Základné práva sťažovateľiek podľa čl. 20 právo vlastníť majetok , čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 na spravodlivé súdne konanie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru boli rozsudkom KS KE sp. zn.: 3 Co/305/2007 zo dňa 27. novembra 2008 porušené.

2. Krajskému súdu v Košiciach sa prikazuje vo veci sp. zn.: 3 Co/305/2007, aby obnovil stav pred porušením základných práv a slobôd.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných

práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú ustanovené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľiek prerokoval ich sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti podanej proti rozhodnutiu všeobecného súdu z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd zastáva názor, že o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti podľa konštantnej judikatúry ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie sa namieta, prípadne z dôvodov, ktoré spočívajú v osobitnostiach konania pred všeobecným súdom. Za zjavne

neopodstatnenú sťažnosť považuje ústavný súd takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej opodstatnenosť alebo neopodstatnenosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 74/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu má každá fyzická osoba alebo právnická osoba právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03). Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky teda vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t.j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 48 ústavy). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech

v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Sťažovateľky predložili ústavnému súdu rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co/305/2007 z 27. novembra 2008, ktorým rozhodol o ich odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 13 C/274/2003 z 30. marca 2007 tak, že ho podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako vecne správny potvrdil, a zároveň žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Ústavný súd taktiež vychádzal z obsahu súvisiaceho spisu okresného súdu, ktorý si pred predbežným prerokovaním sťažnosti zadovážil.

Pokiaľ sťažovateľky považujú za porušenie ich práv to, že odvolací súd neodôvodnil v napadnutom rozhodnutí ich argumentáciu uvedenú v ich odvolaní (na stranách 2 až 6) proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 13 C/274/2003 z 30. marca 2007, z obsahu predmetného odvolania vyplýva, že námietky sťažovateľiek sa týkali najmä toho, že okresný súd:

- mylne aplikoval „výklad právnej normy na zistený skutkový stav a teda aplikoval právnu normu, ktorú na skutkový stav vôbec nemal použiť“, pričom podľa ich názoru sa na daný prípad mal aplikovať zákon Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, ako aj zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov,

- „*nesprávne ustálil*“ naliehavý právny záujem v tom, že sťažovateľky neuniesli dôkazné bremeno a bez tohto určenia sa nemôžu úspešne domáhať uspokojenia svojho práva,

- vôbec nezohľadnil listinný dôkaz – vlastnícke právo sťažovateľiek „*k parc. č. (...) vedenej na LV č. (...)*“,

- nezaoberal sa tým, že „*bez predchádzajúceho rozhodnutia obecného zastupiteľstva by sa uskutočnenie majetkoprávneho úkonu malo považovať zásadne za také, ktoré odporuje zákonu, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné*“.

Ústavný súd v kontexte uvedeného poukazuje na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru neuvádza nič konkrétne o tom, ako má byť tá-ktorá záležitosť posudzovaná, resp. ako majú byť posudzované dôkazy, ktoré má všeobecný súd k dispozícii, iba zakladá vo všeobecnosti právo na spravodlivé súdne konanie. Jeho obsahom však nie je právo na prejednanie záležitosti, ktoré by malo byť konformné s právnym názorom niektorého účastníka konania. Článok 6 ods. 1 dohovoru rovnako neupravuje prípustnosť dôkazov, pričom podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) ide o oblasť podriadenú predovšetkým vnútroštátnemu právu a vyhodnotenie dôkazov predložených stranami sporu prináleží zásadne vnútroštátnym súdom. Judikatúra ESLP zaväzuje súdy, aby svoje rozhodnutia odôvodňovali, avšak tento záväzok nemôže byť ponímaný tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument účastníka konania (Van Hurk v. Holandsko, 1994).

Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci García Ruiz v. Španielsko, konštatoval, že podľa štandardnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Podľa ďalších rozsudkov ESLP (napr. vec Hiro Balani v. Španielsko, 1998, vec Higgins a ďalší v. Francúzsko, 1998) sa však rozsah tejto povinnosti môže meniť podľa povahy rozhodnutia, a preto musí byť posudzovaný s prihliadnutím na konkrétne okolnosti každého prípadu. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné sa vysporiadať s každým argumentom. Podľa rozsudku ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1997 sa

odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že v prerokovanej veci prvostupňový súd založil výrok rozsudku, ktorým zamietol žalobu sťažovateliek o neplatnosť právnych úkonov predovšetkým na tom základe, že odporca v prvom rade (Mesto S.) nie je v tomto spore pasívne legitimovaný. Okresný súd skonštatoval, že sťažovateľky *„mali žalovať aj SR v zastúpení príslušného obvodného úradu, ktorý reprezentuje štát, lebo dohoda bola uzatvorená bývalým MsNV v S. ako vtedajším štátnym orgánom, a preto štát mal byť účastníkom tohto konania“*. Ďalšie závery, ku ktorým dospel okresný súd (najmä nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane sťažovateliek s tým, že sa môžu v danej veci domáhať priamo plnenia, a to určenie práva prechodu cez pozemok odporcov v 2. a 3. rade), sú založené na rozsiahlom dokazovaní (listinných dôkazoch a výsluchu svedkov), ktoré okresný súd náležite vyhodnotil a vyvodil z neho závery.

Odvolací súd nevyhovел odvolaniu sťažovateliek vo veci samej a stotožnil sa so skutkovými zisteniami, ako aj právnym hodnotením prijatým prvostupňovým súdom akcentujúc v prvom rade to, že *„účastníkom konania o neplatnosť zmluvy musia byť všetky zúčastnené zmluvné strany a žalobkyne neoznačili správne pasívne legitimovaný subjekt, ktorý by bol právnym nástupcom bývalého MsNV v S., konajúceho v mene Československého štátu...“*. V súvislosti s uvedeným krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyjadril názor, že *„už len táto samotná skutočnosť postačuje na zamietnutie žaloby o vyslovenie absolútnej neplatnosti dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku“*.

Krajský súd ďalej k namietanej neplatnosti kúpnej zmluvy zo 6. novembra 2003, ku ktorej bol vklad v katastri nehnuteľností povolený 28. novembra 2003 a ktorou bolo prevedené vlastnícke právo k parcele č. (...) na žalovaných v 2. a 3. rade k dôvodom uvedeným súdom prvého stupňa, reagujúc na odvolacie námietky sťažovateliek navyše dodal, že *„kúpna zmluva bola po formálnej stránke uzavretá platne, na jej uzavretie bol daný súhlas mestského zastupiteľstva“*.

Odôvodnenia oboch rozsudkov uvádzajú podľa ústavného súdu dostatočné skutkové aj právne dôvody, na ktorých oba sudy založili rozhodnutie vo veci sťažovateliek. Tieto dôvody nie sú rozporné alebo svojvoľné a popisujú skutkový stav vytvorený na základe dokazovania, ktoré navrhli účastníci konania.

Hodnotenia dôkazov nevykazujú žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústili do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru o zisteniach oboch súdov, z ktorých krajský súd v podstate prevzal skutkový stav, ako ho ustálil prvostupňový súd, a stotožnil sa aj s jeho právnym názorom.

Podľa názoru ústavného súdu výklad krajského súdu vyúsťujúci v podstate do záveru, že ani prípadné vyslovenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy nevyrieši právne postavenie sťažovateliek vo vzťahu k tvrdenému znemožneniu prístupu na ich pozemok, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľky sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu konštatovanie nedostatku pasívnej legitimácie odporcu v 1. rade a posúdenie existencie naliehavého právneho záujmu sťažovateliek krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje a na jeho meritórne preskúmanie preto ústavný súd nie je oprávnený. Vzhľadom na uvedené nemá ústavný súd žiaden dôvod spochybňovať závery, ku ktorým krajský súd dospel.

Ústavný súd zhodne s EŠLP neskúma, či sú dôvody uvedené v sťažovateľkami predloženom rozhodnutí vecne správne (vec Van de Hurk v. Holandsko 1994, správa Komisie vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený, a nie je arbitrárny.

Čo sa týka výhrad sťažovateliek smerujúcich proti tomu, že krajský súd „*neprerokoval v oficiálnom rokovaní a dôkladne neprebral pádne argumenty*“, zo sťažnosti nemožno jednoznačne ustáliť, čo tým konkrétne namietajú. Pokiaľ by sa táto námietka sťažovateliek vzťahovala na skutočnosť, že krajský súd rozhodol o ich odvolaní bez nariadenia pojednávania, ústavný súd poukazuje na to, že sa tak stalo na súlade s § 209a ods. 1 OSP v znení účinnom do 14. októbra 2008. Právny zástupca sťažovateliek totiž na výzvu okresného súdu z 10. septembra 2009, či jeho mandantky súhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania, vo vyjadrení doručenom okresnému súdu 18. septembra 2008 s takýmto postupom súhlasil.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde uzavrel, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľkami označenými právami podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu a namietaný rozsudok nemožno dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by mohla byť predmetom posudzovania jeho ústavnosti v konaní o veci samej, sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2009